

Arrest

nr. 113 944 van 19 november 2013
in de zaak x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DECLERCQ loco advocaat B. LOOS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent op 2 juni 1988 geboren in het dorp Baba Qalai, onderdeel van Shpolai in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. U woonde daar tot ongeveer 2002, waarna u en uw familie naar Pakistan vertrokken en daar tot 2006 verbleven. Uw vader, S. K. [CG 01/13457; O.V. 5.062.846] had intussen reeds in België asiel aangevraagd en verkreeg de status van vluchteling op 23 augustus 2001. Hij was Afghanistan ontvlucht omdat hij gevaar liep door zijn vroegere activiteiten onder het communistische regime van Najibullah. In april 2004 werd een gezinsherenigingsvisum goedgekeurd voor uw moeder en twee broers en twee zussen en in 2006 reisden zij naar België. Dit visum werd u toen echter geweigerd.

In 2008 studeerde u af van het middelbaar onderwijs in Pakistan, waarop u terugkeerde naar Afghanistan om u in te schrijven voor universitaire studies. U kreeg een plaats in Khost, maar omwille van de veiligheidssituatie daar wilde u die plaats niet aannemen. U keerde in 2009 terug naar Pakistan en studeerde drie jaar voor tandarts. Tijdens deze periode keerde u elke maand terug naar Shpolai. Nadat u uw tandartsstudie in Pakistan had beëindigd wilde u in Afghanistan gaan werken en keerde u terug in 2012. Het Pakistaanse diploma van drie jaar volstond echter niet om in een Afgaans ziekenhuis te mogen werken. U probeerde in Jalalabad en vervolgens ook in Kabul werk te vinden. Hierop besloot u in Jalalabad nog twee jaar voor tandarts bij te studeren. U schreef zich in aan een privé-instituut en werd aanvaard. Sinds uw familie naar Pakistan was verhuisd woonde uw neef in jullie huis en werkte hij op jullie land. In Afghanistan woonde u dus bij hem.

Op een nacht kwamen taliban naar uw huis en namen u geblinddoekt mee in een auto. U werd zeven tot acht nachten vastgehouden op een onbekende plaats waar ze u ondervroegen en mishandelden. Ze vroegen u voor wie u werkte, wat u in Kabul had gedaan en waarom u voor de overheid en de buitenlanders wilde werken. De laatste dag kwam een onbekende man bij u en bevrijdde u. U mocht dit echter aan niemand zeggen. In een auto bracht hij u tot dicht bij uw dorp en zette u daar af. Uw neef bracht u naar het huis van de malek zodat u in veiligheid zou zijn. Die raadde u aan Afghanistan te verlaten dus uw neef begon een smokkelaar te zoeken. Na enkele dagen vond hij er een en met die smokkelaar reisde u naar Kabul. U bleef daar twee dagen en vervolgens reisde u in juni 2012 via Iran, Turkije en Griekenland naar België waar u op 4 oktober 2012 aankwam en de volgende dag asiel aanvraag. Na uw vertrek vertelde uw neef u dat hij uw ontvoering bij de malek had gemeld en dat de malek zijn contact bij de taliban geld had gegeven om u vrij te laten.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u uw taskara, een Engelse vertaling van uw taskara, uw diploma middelbaar onderwijs, uw tandartsdiploma en een opleidingscertificaat voor elektricien voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat, waar uw vader door hen Afghanistan moest ontvluchten, uit uw gehoor bleek dat u vóór uw ontvoering persoonlijk geen problemen met de taliban had (zie Gehoorverslag CGVS dd. 29/04/2013, p. 11). Dit gegeven wordt ondersteund door het feit dat u al sinds drie à vier jaar voor uw vertrek regelmatig weer in Shpolai kwam (zie CGVS p. 3, 6) en door het feit dat u van plan was tijdens uw studies in Jalalabad dagelijks naar Shpolai terug te keren (zie CGVS p. 12). Hieruit blijkt duidelijk dat u de talibanaanwezigheid in Shpolai op zich niet als bijzonder problematisch beschouwde. Dit is relevant voor de volgende bedenkingen.

De reden voor uw ontvoering door de taliban is allerminst duidelijk. Zelf zei u het ook niet te weten (zie CGVS p. 14), maar u schoof verschillende mogelijke beweegredenen naar voor.

Ten eerste speculeerde u dat de taliban misschien dachten dat u iets te maken had met de arrestatie van twee van hun leden (zie CGVS p. 13, 14, 18). Over deze arrestatie kon u echter niets zeggen en u kende de twee bewuste taliban ook helemaal niet (zie CGVS p. 13). U kon enkel zeggen dat ze in de buurt van Ilyas Khel werden gearresteerd (zie CGVS p. 14). Dat u hier zo weinig over weet maakt in ieder geval duidelijk dat u geen enkele band had met de twee arrestanten. Het is dan ook vreemd dat de taliban wel een band zouden zien. Uw verklaring dat u recent naar Kabul was geweest kan bezwaarlijk, alhoewel u dit zo wil doen laten uitschijnen, als een verzwarend element worden gezien (zie CGVS p. 10). Het is immers niet aannemelijk dat ze u daarom per sé zouden verdenken van iets tegen hen in het schild te voeren. Kabul is tenslotte de hoofdstad en het is dus zeker niet uitzonderlijk dat iemand van Nangarhar daarheen zou gaan (zie CGVS p. 17). Bovendien loopt de weg naar Kabul vanuit Shpolai via Jalalabad (zie CGVS p. 13), wat de provinciale hoofdstad is. Het is heel normaal dat inwoners van Shpolai naar Jalalabad zouden gaan en het zou vreemd zijn moesten de taliban iedereen opmerken die vanuit Jalalabad verder reist naar Kabul. Na confrontatie met deze redenering zei u dat dit wel was wat er volgens u gebeurde daar de Taliban naar uw zeggen over heel wat spionnen beschikken, wat echter nog altijd niet verklaart waarom u toen al in het oog zou zijn gesprongen (zie CGVS p. 14).

Een andere mogelijke reden achter uw ontvoering is het vroegere werk van uw vader voor het communistische regime (zie CGVS p. 18). Dan moet eerst vermeld worden dat het heel vreemd zou zijn dat de taliban, zoals hierboven uitgelegd, u jaren met rust zouden laten om u dan ineens zwaar aan te pakken. De feiten zelf waren trouwens ook al tien jaar voordien gebeurd (zie CGVS p. 3). Verder zei u zelf initieel dat u niet dacht dat er een verband was tussen het werk van uw vader en uw problemen (zie CGVS p. 16) en de taliban hebben niet het tegendeel beweerd tijdens uw gevangenschap bij hen (zie CGVS p. 14). Er is dus geen enkele aanduiding dat u gevaar zou lopen door het werk van uw vader.

Een derde potentiële reden zou kunnen zijn dat u als tandarts voor de overheid zou gaan werken (zie CGVS p. 18, 19). Op dat moment werkte u echter nog niet voor de overheid en wilde u nog verder gaan studeren (zie CGVS p. 6, 12). Bovendien blijkt uit informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier dat medisch personeel niet meer als zodanig door de taliban wordt gevisieerd (zie EASO – Country Of Origin Information Report – Afghanistan - Insurgent strategies, intimidation and targeted violence against Afghans, p. 83-85).

Geen enkele van bovenstaande beweegredenen is dus aannemelijk. Het zou natuurlijk mogelijk zijn dat de verschillende factoren elkaar in de ogen van de taliban versterken, maar elke factor op zich is dusdanig ongestoffeerd dat het eveneens niet aannemelijk is dat de taliban zo zou hebben geredeneerd.

Verder is de manier waarop u van de taliban kon ontsnappen onwaarschijnlijk. Een onbekende liet u vrij en bracht u naar uw dorp. U dacht dat hij zelf een talib was (zie CGVS p. 15) en dat is binnen het kader van uw relaas ook logisch want anders zou hij de hulp die hij u verleende niet geheim hebben moeten houden (zie CGVS p. 10). Deze talib zou dit voor u gedaan hebben omdat de malek van uw dorp hem daarvoor betaalde (zie CGVS p. 15). Het is echter helemaal niet vanzelfsprekend dat die man zijn leven op het spel zou zetten om u te bevrijden. Het lijkt immers niet onwaarschijnlijk dat de andere taliban zouden kunnen nagaan wie van hun groep in het gebouw was geweest of wie van hun groep goede contacten onderhield met de malek van uw dorp, een gegeven waar deze persoon zich maar al te zeer bewust van moet zijn geweest. Moesten ze daarachter komen verkeerde uw redder in levensgevaar. Het zou aannemelijker zijn geweest moest de malek de lokale talibangroep in zijn geheel geld hebben aangeboden of moest hij met hen hebben onderhandeld opdat de leider van de groep u vrij zou laten. Het feit dat uw redder u in het geheim moest bevrijden maakt echter duidelijk dat het niet zo was verlopen.

Aansluitend is het bevreemdend dat uw neef u pas vertelde over hoe u was bevrijd na uw vertrek uit Afghanistan en dat u eerder niet wist hoe dit was verwezenlijkt (zie CGVS p. 16). U verbleef weliswaar niet lang meer bij uw neef, maar wel nog tien dagen bij de malek (zie CGVS p. 13). Het is niet aannemelijk dat noch u noch de malek dit onderwerp hebben aangeraakt tijdens uw verblijf in dat huis.

Ten slotte is het opmerkelijk dat uw neef u niet zou willen vertellen over nieuwe gebeurtenissen in verband met uw problemen die plaats hadden na uw vertrek (zie CGVS p. 5). Dit zijn nochtans zaken die u heel nauw aanbelangen en die bovendien heel relevant zijn voor uw asielaanvraag. U zei dat uw neef u niet ongerust zou willen maken door te vertellen over nieuwe gebeurtenissen. Het kan echter niet overtuigen, en dat hoeft geen betoog, dat uw neef zou denken u gerust te kunnen stellen door u in het ongewisse te laten (zie CGVS p. 5).

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde ondersteunen uw identiteit en uw studies, zaken die door het CGVS niet in vraag worden gesteld en bijgevolg kunnen deze stukken bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

U verklaarde afkomstig te zijn van Deh Bala in Nangarhar, hetgeen door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS echter dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. U bent immers al hoger opgeleid (zie CGVS p. 6, 7), was voldoende capabel om toe te treden tot een Afghaanse universiteit voor verdere studies (zie CGVS p. 5), spreekt Dari, Pashtu, Engels en een beetje Urdu (zie CGVS p. 7) en had voldoende financiële middelen om drie jaar in Pakistan te studeren en daarna nog verder te studeren aan een privé-instituut in Jalalabad (zie p. 5, 6, 7, 9). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. In casu dient dus, en zoals reeds werd aangestipt, de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat

de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient wat betreft de asielaanvraag van uw vader nog te worden opgemerkt dat hij op basis van eigen motieven een aanvraag heeft ingediend en ieder dossier individueel wordt geanalyseerd en beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift uittreksels uit volgende rapporten: Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation van juni 2013, een rapport van de UN General Assembly van 15 mei 2013, het *Annual Report on Human Rights* van het US Department of State van 2012, de *Operational Guidance Note on Afghanistan* van het UK Border Agency van juni 2013, alsook een artikel van Reuters van 28 mei 2013 en twee documenten van UNHCR over de bewijslast en de beoordeling van de geloofwaardigheid in het asielsysteem.

In een aanvullende nota van 24 oktober 2013 brengt verzoeker nog bij: COI Focus *Veiligheidssituatie Kabul-stad*, 5 september 2013, UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 6 augustus 2013, UNAMA, *Afghanistan Mid-Year Report on the protection of Civilians in Armed Conflict* 2013, 30 juli 2013, USA, *Afghanistan in a time of conflict*, 1 december 2010, World Bank – UNHCR *Research Study on IDP's in urban settings*, mei 2011, Melissa S. Kerr Chiovenda, *Agency Through Ambiguity: Women NGO Workers in Jalalabad*, Afghanistan, 2012.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De feiten aan de basis van verzoekers asielrelaas betreffen een kortstondige ontvoering door de taliban. Blijkens de bestreden beslissing wordt aan verzoekers asielrelaas geen geloof gehecht om reden dat (i) het motief voor verzoekers ontvoering allerminst duidelijk is, (ii) de manier waarop hij van de taliban kon ontsnappen onwaarschijnlijk is, en (iii) het opmerkelijk is dat zijn neef hem niet zou willen vertellen over de gebeurtenissen in verband met verzoekers problemen die plaats hadden na zijn vertrek.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker slaagt er vooreerst niet in een aannemelijke reden op te geven waarom de taliban net hem zouden ontvoeren.

In zijn verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn eerdere verklaring volgens dewelke de taliban haar motieven nooit eerder kenbaar gemaakt heeft; hij vervolgt dat hij daarenboven onmogelijk hun gedachten kon lezen. Verzoeker werpt voorts op dat hij, als medisch personeel, wel degelijk over een risicoprofiel beschikt en verwijst in dit verband naar een rapport van het Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation van juni 2013, een rapport van de UN General Assembly van 15 mei 2013, het *Annual Report on Human Rights* van het US Department of State van 2012, de *Operational Guidance Note on Afghanistan* van het UK Border Agency van juni 2013 alsook naar een artikel van Reuters van 28 mei 2013 waaruit zou blijken dat er nog geregeld aanvallen plaatsvinden op medisch personeel. Verzoeker meent dan ook dat hij, als tandarts, een verhoogd risico loopt gevisieerd te worden door de taliban.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat hij als dusdanig nog nooit voor de overheid gewerkt heeft als tandarts doch daarentegen van plan was zijn studies verder te zetten. Dat de taliban hem omwille van zijn mogelijke toekomstige werkzaamheden zouden kunnen viseren, is dan ook een loutere veronderstelling die niet ondersteund wordt door enig concreet gegeven. Dat dit risicoprofiel nog versterkt zou worden door het feit dat zijn vader vroeger werkzaam was voor het communistische regime druipt in tegen verzoekers vroegere verklaringen waar hij zelf zei dat hij niet dacht dat er een verband was tussen het werk van zijn vader en zijn problemen. Hoe dan ook kwam aan het communistisch regime in Afghanistan reeds meer dan twintig jaar geleden een einde. Dat verzoeker actueel nog gevaar zou lopen door het werk van zijn vader is bijgevolg niet aannemelijk, temeer nu verzoeker al sedert 2008 terug in Afghanistan verbleef. Indien dit niet op permanente basis was bleek verzoeker dan toch in de periode 2009-2011 elke maand vanuit Pakistan naar zijn regio van herkomst terug te keren zodat hij niet kan gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij zich slechts recent terug in Afghanistan vestigde. Waar verzoeker ten slotte een nieuw gegeven opwerpt, meer bepaald als zou hij na recentelijk de malek te hebben gecontacteerd vernomen hebben dat zijn neef hem mogelijks als spion bij de taliban aangaf uit angst dat verzoeker niet geheel tevreden zou zijn met

de opbrengsten die de gronden van verzoekers familie genereerden kan worden vastgesteld dat het hier een *post factum* verklaring betreft die geenszins kan overtuigen. Verzoeker beperkt zich immers slechts tot blote beweringen die geenszins onderbouwd wordt door concrete elementen.

Verzoeker maakt derhalve geenszins aannemelijk waarom net hij zou gevisieerd en ontvoerd zou worden door de taliban. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker gedurende 8 dagen vastgehouden en ondervraagd zou zijn geweest door de taliban waardoor kan verwacht worden dat hij enige concrete indicatie van hun beweegredenen zou hebben. Minstens kon van hem verwacht worden dat zich hierover geïnformeerd zou hebben bij zijn broer of de malek die zijn vrijlating zouden geregeld hebben met de taliban. Dat verzoeker tot op heden volledig in het duister tast omtrent de precieze motieven voor zijn ontvoering komt, in het licht van dit alles, dan ook als uiterst onaannemelijk over. Aangezien verzoekers beweerde ontvoering de kern van zijn asielrelaas betreft ondergraven de bovenvermelde vaststellingen dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan.

Ten overvloede kan worden vastgesteld dat aan verzoekers verklaringen omtrent zijn beweerde ontsnapping al evenmin enig geloof kan worden gehecht. De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast: *“Verder is de manier waarop u van de taliban kon ontsnappen onwaarschijnlijk. Een onbekende liet u vrij en bracht u naar uw dorp. U dacht dat hij zelf een talib was (zie CGVS p. 15) en dat is binnen het kader van uw relaas ook logisch want anders zou hij de hulp die hij u verleende niet geheim hebben moeten houden (zie CGVS p. 10). Deze talib zou dit voor u gedaan hebben omdat de malek van uw dorp hem daarvoor betaalde (zie CGVS p. 15). Het is echter helemaal niet vanzelfsprekend dat die man zijn leven op het spel zou zetten om u te bevrijden. Het lijkt immers niet onwaarschijnlijk dat de andere taliban zouden kunnen nagaan wie van hun groep in het gebouw was geweest of wie van hun groep goede contacten onderhield met de malek van uw dorp, een gegeven waar deze persoon zich maar al te zeer bewust van moet zijn geweest. Moesten ze daarachter komen verkeerde uw redder in levensgevaar. Het zou aannemelijker zijn geweest moest de malek de lokale talibangroep in zijn geheel geld hebben aangeboden of moest hij met hen hebben onderhandeld opdat de leider van de groep u vrij zou laten. Het feit dat uw redder u in het geheim moest bevrijden maakt echter duidelijk dat het niet zo was verlopen.”*

Verzoekers verweer dat hij nergens aangeeft dat de talib op eigen houtje zou handelen waardoor de argumenten die de verwerende partij aanhaalt om verzoekers verklaringen als ongeloofwaardig te bestempelen 'op lucht zijn gebouwd', kan geenszins overtuigen. Uit verzoekers verklaringen kan immers duidelijk worden afgeleid dat deze persoon alleen was en alleen handelde bij verzoekers vrijlating. Hoe dan ook, de vaststelling dat verzoeker noch aan zijn neef noch aan de malek - die beide voor zijn vrijlating zouden onderhandeld hebben - hierover nadere toelichting heeft gevraagd hypothekeert de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Waar verzoeker verwijst naar verschillende rapporten dient te worden benadrukt dat het louter verwijzen naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Bijgevolg kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat de SRB-rapporten die gehanteerd worden voor de beoordeling van de veiligheidssituatie van de provincie Nangarhar ernstig gedateerd zijn en geen betrouwbaar beeld meer geven van de actuele situatie. Uit de laatste publicaties van UNHCR en UNAMA kan een verslechtering van de veiligheidssituatie en de verspreiding van het conflict in bijna alle provincies van Afghanistan worden vastgesteld. Verzoeker vervolgt dat er een periode van onzekerheid zal volgen ten gevolge van de terugtrekking van de internationale troepen.

UNAMA betwijfelt of de Afghaanse overheid dan nog de middelen heeft om haar bevolking te beschermen. Verzoeker wijst vervolgens op de nieuwe richtlijnen van UNHCR voor het bepalen van een intern vluchtalternatief. Uit deze richtlijnen blijkt duidelijk dat eveneens rekening moet worden gehouden met de socio-economische levensomstandigheden in Jalalabad. Uit objectieve informatie blijkt dat de levensomstandigheden voor terugkeerders problematisch zijn waardoor de stad niet als een redelijk vestigingsalternatief voor verzoeker kan beschouwd worden.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Voorts dient te worden benadrukt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verzoeker toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviséerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Verzoeker is hoog opgeleid (tandarts) en spreekt Dari, Pashtu, Engels en een beetje Urdu. Ook had hij klaarblijkelijk voldoende financiële middelen om drie jaar in Pakistan te studeren en daarna nog verder aan een privé-instituut in Jalalabad. Er zijn bijgevolg in hoofde van verzoeker geen redenen die zich verzetten tegen een vestigingsalternatief in Kabul. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER